

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 151/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. H., B., zastúpeného spoločnosťou H., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. M. H., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 403/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2009 faxom doručená sťažnosť A. H., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívat’ svoj majetok zaručeného čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) . k. 4 Co 403/2007-215 z 20. mája 2009. Podanie s’ažovateľa bolo doplnené doručením originálu ústavnému súdu 2. septembra 2009.

Zo s’ťažnosti, z jej príloh, ako aj z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že s’ažovateľ vystupoval od 4. februára 2005 ako navrhovateľ v konaní pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vedeným pod sp. zn. 11 C 104/2005, ktorého predmetom bol návrh na uloženie povinnosti zaplatiť poistné plnenie spoločnosti K., a. s., B. (ďalej len „odporca“).

S’ažovateľ mal od roku 2001 s odporcom uzavretú poistnú zmluvu na havarijné poistenie osobného motorového vozidla značky V., ktorého bol držiteľom. Manželka s’ažovateľa sa s predmetným vozidlom stala 17. septembra 2004 účastníčkou dopravnej nehody, pričom bola uznaná vinnou zo spáchania dopravného priestupku. Keďže vozidlo bolo pri dopravnej nehode poškodené, s’ažovateľ si uplatnil po vykonanej oprave voči odporcovi nárok na úhradu poistného plnenia v sume 95 % z nákladov vynaložených na opravu (5 % predstavovala spoluúčasť s’ažovateľa). Odporca však poistné plnenie s’ažovateľovi neposkytol, pretože po preverení škodovej udalosti dospel k záveru, že s’ažovateľova žiadosť o plnenie je bezpredmetná. Z tohto dôvodu sa s’ažovateľ obrátil na okresný súd s návrhom na uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť mu poistné plnenie.

Okresný súd po dokazovaní listinnými dôkazmi, výsluchom účastníkov, svedkov, ako aj znaleckým posudkom rozsudkom . k. 11 C 104/2005-186 z 18. mája 2007 žalobu s’ažovateľa zamietol.

Okresný súd s ohľadom na okolnosti prípadu za dôkazný prostriedok zásadného významu považoval znalecký posudok. Znalec v ňom dospel k záveru, že *„pri zohladnení dĺžky motorového vozidla zn. A. ako i uvažovanej rýchlosti nie je technicky prijatelné, aby nastalo take bočné premiestnenie vozidla zn. V. ako je uvažované a bolo poškodené. Nakolko motorové vozidlo zn. A. bolo poškodené v najtuhšej časti v zadnej pravej časti,*

na tento náraz a poškodenie a je potrebná vyššia rýchlosť a preto by mali byť na ceste aj brzdné stopy čo zdokumentované nie je. Keďže nebol poškodený plastový nárazník je technicky nevysvetliteľné, ako sa kontaktovalo mot. vozidlo zn. A. s mot. vozidlom zn. V. a poškodilo prednú (správne má byť pravú, pozn.) zadnú časť motorového vozidla zn. A.“. Zo znaleckého posudku tak mal okresný súd za preukázané, že „spôsob poškodenia motorových vozidiel z technického hľadiska nezodpovedá deklarovanému priebehu nehody. Súdu neprináleží preskúmať, či sú vecne správne odborné závery znalca, nakoľko k tomu sudca nemá odborné znalosti, preto sa súd so závermi znaleckého posudku v plnom rozsahu stotožnil...“.

Rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním založeným na dôvodoch podľa § 205 ods. 2 písm. c) a d) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Sťažovateľ spochybnil závery znaleckého posudku poukazom na vyjadrenie samotného znalca, že posudok „vypracoval na základe celkom nedostatočného zdokumentovania nehody“, ako aj poukazom na skutočnosť, že znalec „vychádzal najmä z náčrtu môjho právneho zástupcu z pojednávania zo dňa 31.1.2006. Môj právny zástupca pri nehode nebol, nie je znalcom a náčrt vypracoval na základe vyjadrení (spomienok) mojej manželky, ktoré bola účastníčkou nehody a mala za to, že nehodu spôsobil vodič A. a nie ona. Je samozrejme potom možné, že v náčrte bolo niekoľko chýb, ktoré ale znalec vzal ako pevne dané a nemenné.“. Sťažovateľ tiež poukázal na skutočnosť, že v konaní pred okresným súdom navrhoval doplnenie znaleckého posudku, čo však okresný súd neakceptoval. Podľa jeho názoru „znalec v posudku vylúčil poškodenie... automobilu pri dopravnej nehode, hoci toto je zrejmé z priložených policajných fotografií, ako i následných fotografií žalovaného“.

Sťažovateľ v odvolaní poukázal na skutočnosť, že stopy po dopravnej nehode boli odstránené pred príchodom príslušníka Policajného zboru, pričom „zdá sa, že to bola chyba. Môže ale takáto chyba spôsobiť odmietnutie plnenia žalovaného?“. Podčiarkol záver okresného súdu, že dopravná nehoda sa stala, následne však „napriek zrejmým dôkazom (policajné šetrenie, policajné snímky poškodenia oboch vozidiel, tvrdenie znalca na pojednávaní dňa 15.5.2007) uzavrel, že nami uplatnená škoda nevznikla počas predmetnej nehody. Kedy ale mala vzniknúť?“.

Na záver svojho odvolania sťažovateľ uviedol, že „ak súd skonštatoval, že k nehode došlo a pritom sa stotožnil so záverom, že nie v mnou požadovanom rozsahu a opísaným spôsobom, mal vo veci ďalej konať prinajmenšom s cieľom zistenia, aké poškodenie zodpovedá dopravnej nehode“.

Krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 403/2007-215 z 20. mája 2009 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Podľa § 219 ods. 2 OSP sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi prvostupňového súdu, pričom dodal, že „súd prvého stupňa ani odvolací súd... nemusí dávať odpoveď na všetky rozpory medzi účastníkmi a nimi nastolené námietky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Z tohto dôvodu odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa a hlavne jeho záver, že rozsah a spôsob poškodenia motorových vozidiel nezodpovedal deklarovanejmu priebehu nehody bez toho, aby bolo treba vykonávať ďalšie dokazovanie, postačoval pre záver o tom, že návrh navrhovateľa nebol odôvodnený a dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa v spojení s dokazovaním vykonaným odvolacím súdom smerovalo k tým istým skutkovým záverom, ku ktorým už dospel aj súd prvého stupňa.“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ zdôraznil, že „oba súdy konštatovali, že s odporkyňou sme uzavreli platnú poisťnú zmluvu. Oba súdy tiež dospeli k skutkovému zisteniu, že sa dopravná nehoda stala a došlo k poškodeniu môjho vozidla... Napriek tomu však konštatovali, že ‚rozsah poškodenia nezodpovedá deklarovanejmu priebehu dopravnej nehody‘.“.

Rozhodnutia v jeho veci konajúcich všeobecných súdov považuje sťažovateľ za „nezrozumiteľné, nepresvedčivé a nespravodlivé.“

Ak súdy konštatovali, že k dopravnej nehode (teda k škodnej udalosti) došlo a v jej dôsledku vznikla škoda ako mohli bez ďalšieho odmietnuť priznať nárok na poisťné plnenie?

Ak súdy prijali záver, že rozsah škody nezodpovedá tvrdenému priebehu nehody, nebolo skôr na mieste vo veci ďalej konať prinajmenšom s cieľom zistenia, aké poškodenie

zodpovedá dopravnej nehode? Takýto dôkaz som pritom v konaní včas navrhol potom, ako som korigoval svoje tvrdenie o priebehu dopravnej nehody.

Dôvod, prečo prvostupňový súd odmietol vykonať navrhnutý dôkaz (doplnenie znaleckého posudku) pritom vo svojom rozhodnutí nezdôvodnil a odvolací súd mu túto skutočnosť ani nevytkol.“.

Takto podľa sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Zároveň, keďže predmet konania predstavoval sťažovateľom uplatnený nárok na budúci očakávaný majetkový prírastok, jeho odopretím malo dôjsť i k porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku.

Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu vysloviť, „že moje základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v spojení s právom na ochranu majetku podľa Čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a Čl. Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 4Co 403/2007-215 z 20.5.2009 porušené boli

rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 4Co 403/2007-215 z 20.5.2009 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie

a priznal mi náhradu trov konania pred Ústavným súdom SR.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva...

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd

zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu i práva na spravodlivé súdne konanie krajským súdom malo dôjsť neodstránením vady prvostupňového konania spočívajúcej v zamietavom závere okresného súdu napriek zisteniu, že sa tvrdená dopravná nehoda stala. Takto formulované námietky proti rozhodnutiu krajského súdu orientujú nevyhnutne pozornosť ústavného súdu na ústavne významnú kvalitu konania a rozhodnutia okresného súdu. Platí to zvlášť aj s ohľadom na stotožnenie sa krajského súdu s právnymi a skutkovými závermi okresného súdu, ktoré bolo s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku krajského súdu vyjadrené. Navyše ústavný súd stabilne judikuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu zistil, že odporcovo zdôvodnenie neposkytnutia požadovaného poistného plnenia bolo možné interpretovať aj tak, že k inkriminovanej dopravnej nehode nedošlo. Okresný súd potom zas pri zisťovaní skutkového stavu tvoriaceho základ pre jeho rozhodnutie nespochybnil, že sa dopravná nehoda stala. Vychádzal však zo záveru, že absentuje príčinná súvislosť medzi sumou požadovaného plnenia (odvíjajúcej sa od škody vzniknutej na motorovom vozidle) a predpokladaným priebehom dopravnej nehody. V konaní pritom okresný súd správne ako

najdôležitejšiu ustálil potrebu vyriešenia základnej otázky spočívajúcej v odbornom posúdení priebehu nehodového deja. Preto aj nariadil znalecké dokazovanie.

Znalec sa pri vypracovaní znaleckého posudku nemohol oprieť o dôkladnú dokumentáciu o priebehu dopravnej nehody. Medzi účastníkmi konania ani nebolo sporné, že k odstráneniu stôp dopravnej nehody došlo bezprostredne po nej a ešte pred príchodom policajného orgánu. Objektívne tak v konaní nebolo možné presne a bez pochybností priebeh nehodového deja objasniť, a to ani znaleckým posudkom. Znalec aj napriek tomu vyhodnotil dostupné podklady, ktorými boli náčrtky právneho zástupcu sťažovateľa a policajného orgánu o priebehu nehody, ale aj fotodokumentácia o rozsahu poškodenia motorových vozidiel. Toto vyhodnotenie však nesvedčalo v prospech priebehu nehodového deja tvrdeného sťažovateľom, a to ani napriek obsahu policajného záznamu o dopravnej nehode, v ktorom bol skutkový dej nehody popísaný len na základe vyjadrení účastníkov nehody.

Na tomto mieste ústavný súd považuje za potrebné podčiarknuť kontradiktórny charakter občianskeho súdneho konania v kombinácii s prejednávou zásadou a zásadou formálnej pravdy v ňom uplatňovanou. Takáto charakteristika presúva zodpovednosť za dôsledné objasnenie tvrdeného skutkového stavu na účastníkov konania. Inak povedané, aj keď skutočný stav veci môže byť v prospech účastníka konania, výsledkom konania bude jeho neúspech v spore, v ktorom nedokáže konajúcemu súdu sám predložiť relevantné dôkazy alebo ich vykonanie navrhnúť. Konajúci všeobecný súd nie je povinný sám iniciatívne vyhľadávať dôkazy na podporu alebo vyvrátenie tvrdení účastníka konania.

Z podkladov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, jednoznačne vyplýva dôkazná núdza v konaní na strane sťažovateľa. V dôsledku nedostatočného objektívneho zdokumentovania dopravnej nehody nebol schopný pred okresným súdom a krajským súdom preukázať svoje tvrdenia. Odporca totiž na podporu svojich tvrdení navrhol vykonanie znaleckého dokazovania, ktorým sa mu podarilo argumentáciu sťažovateľa vyvrátiť, a tak dôkazné bremeno presunúť na sťažovateľa. V takom prípade bolo úlohou sťažovateľa predložiť alebo navrhnúť na vykonanie ďalšie dôkazy, ktorými by preukázal vierohodnosť a pravdivosť svojich skutkových tvrdení. Ak tak neurobil, a nie je relevantné,

či z objektívnych alebo subjektívnych dôvodov, potom nemožno okresnému súdu ani krajskému súdu z ústavno-právneho hľadiska nič vytknúť.

Sťažovateľov návrh na doplnenie znaleckého posudku (stanovenie rozsahu poškodenia motorových vozidiel podľa predpokladu, z ktorého znalec vychádzal) okresný súd neakceptoval, čo po formálnej stránke nemožno charakterizovať ako procesné pochybenie, pretože ustanovenie § 120 ods. 1 OSP dáva konajúcemu súdu právo voľby, ktoré z označených dôkazov vykoná. Materiálne hľadisko zas vyžaduje, aby aj takáto voľba bola racionálne zdôvodnená. Okresný súd však v odôvodnení svojho rozsudku nepripustenie tohto dôkazu zdôvodnil tak, že *„uvedený náčrtok (skica zo strany 25 znaleckého posudku, pozn.) vytvoril sám znalec, pričom tento nevychádza z náčrtku polície ani navrhovateľa ani z predložených fotografií, pretože sa jedná len o dedukciu možnej prijateľnosti vzniku škody vytvorenej znalcom, ktorá nemá oporu vo vykonanom dokazovaní“*.

Podľa názoru ústavného súdu aj citovaná časť odôvodnenia prvostupňového rozsudku naznačuje, že okresný súd dospel k presvedčeniu o danosti objektívnej dôkaznej núdze, ktorú už vyššie ústavný súd popísal. Preto by bolo nadbytočné pokračovať vo vykonávaní dokazovania, ktoré by rozvíjalo hypotetické varianty skutkového stavu, na ktorých konajúci súd nemôže založiť svoj právny záver.

Podľa sťažovateľa okresný súd i krajský súd dospeli k záveru, že sa dopravná nehoda stala, súčasne spochybnili sumu škody, ktorá pri nehode vznikla, no napriek tomu dokazovanie nezamerali na zistenie reálneho poškodenia poisteného motorového vozidla. Ústavný súd tu opätovne dôvodí, že bolo úlohou sťažovateľa preukázať škodu vzniknutú pri nehode, nie úlohou súdov vyhľadávať dôkazy smerujúce k takému zisteniu. Ak však sťažovateľ žiadne ďalšie dôkazy nepredložil ani nenavrhol ich vykonanie, vystavil sa riziku kontumácie, ktoré našlo svoj odraz v zamietavých rozhodnutiach okresného súdu i krajského súdu, a boli tak vlastne logickým dôsledkom neunesenia dôkazného bremena.

V tejto súvislosti k otázkam, ktoré sťažovateľ položil v odôvodnení svojej sťažnosti, a boli odcitované v bode I tohto odôvodnenia, ústavný súd uvádza, že jeho úlohou nemôže byť zisťovanie, či sa dopravná nehoda stala, alebo nestala. Táto úloha prislúcha

všeobecnému súdu v procese dokazovania na základe návrhov strán sporu. Ústavný súd je pri preskúmaní rozhodnutia všeobecného súdu v rámci konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povinný otestovať ústavnú kvalitu napadnutého rozhodnutia, čo sa prejavuje v stabilnej judikatúre ústavného súdu jeho právnym názorom, podľa ktorého skutkové a právne závery všeobecných súdov môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Skutkové a právne názory oboch v sťažovateľovej veci konajúcich súdov nie sú arbitrárne ani zjavne neodôvodnené, pretože dokazovaniu tvrdeného skutkového stavu venovali pozornosť v miere predpísanej im procesno-právnymi normami Občianskeho súdneho poriadku a po zistení, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou a požadovanou sumou žalovaného poistného plnenia, jeho žalobu právne vyhodnotili ako nedôvodnú a zamietli ju. Odôvodneniu ich rozhodnutí chýba dôslednejšie vysporiadanie sa s niektorými dôkaznými prostriedkami (napr. policajný záznam o dopravnej nehode), avšak dôkazný význam týchto dôkazných prostriedkov v predmetnom spore determinoval aj mieru, akou sa naznačené pochybenia dotkli sťažovateľom označených základných práv.

Sťažovateľovi tak krajský súd poskytol súdnu ochranu v kvalite vyžadovanej čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd v tejto časti vyhodnotil sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

K rovnakému záveru dospel ústavný súd, aj pokiaľ ide o časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu. Všeobecný súd totiž zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery

v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2010